

Første søndag i fasten 2024

Tekster:

1.L.: 1 Mos 9,8-15;

2.L.: 1 Pet 3,18-22.

Ev.: Mark 1,12-15.

Faste er ikke længere noget, som kun katolikker ved noget om. Det er blevet populært at faste. Det er sundt, det giver indre disciplin og så ikke mindst: vægttab. Whats not to like?

Men ud over selve ordet ”faste” så har damebladene og vores faste ingenting til fælles. Og så alligevel måske. Det afgørende er, hvad indholdet – eller bedre: hvad intentionen er.

Nogle gange er jeg i katolsk sammenhæng stødt på små idé-forslag til hvad man kan gøre i fastetiden: hvad skal din fasteintention være? Mindre fjernsyn? Mindre mobiltelefon? Mere bøn? Mindre slik? Mere kirkegang? Besøge nogle der trænger?

Alle disse forslag er rent indholdsmæssigt i orden. Men intentionen? Det kommer til at ligne damebladene, for begge steder er der tale om en præstation. Et projekt. Nu tager jeg sagen i egen hånd og gør noget ved det...

Problemet er, at det forbliver på det ydre plan. Målet bliver at overholde sine fortsætter eller gennemføre dem.

Vi ved at Jesus fandt det nødvendigt at advare mod at fasten forbliver på det ydre plan: ”Når du faster, så gå ikke rundt med sørgmodigt ansigt. For det gør farisæerne, så andre kan se, at de faster.” Den slags er i virkeligheden dårligt maskeret selvoptagethed.

Som altid er det Jesus som vi kan lære af, hvad den rette faste er.

Vi ser ham i ørkenen. 40 dage. I en ørken uden ly og læ og pauser. En konstant udsathed, vilde dyr – og det som er værre. Det diabolske. Fristelsen til at taget selv.

Efter fyrre dage er der ingen, der kan præstere. Men det ville Jesus heller ikke. Han stod der, som han i grunden altid gør, om det er i ørkenen eller hvor som helst ellers: han er faderens søn, og han er helt og fuldstændigt afhængig af ham. Det er min mad, siger han, at gøre hans vilje som sendte mig. Ingen egen præstation, men faderen som gør sin gerning i ham. Når man ser sønnen, ser man faderen. Et uadskilleligt jeg og du forhold.

Jesu robusthed skyldes ene og alene dette jeg og du forhold. Der hvor alle, også han selv, er mest udsatte, der hvor mennesker er allermest alene, der er han netop ikke overladt til sig selv og sine egne kræfter. Som i ørkenen, så også på korset. Jesus er ingen åndelig supermand, men han er det sande menneske. Mennesket, som Gud fra første begyndelse har villet, at vi skulle være. Dem, der vinder hele sin styrke i dette jeg-du forhold.

Fastetidens mål er ikke at overholde et pensum af særlige beslutninger, men målet er et sandere liv.

Og det i bevidstheden om, at vi altid – selv i vores del af verden, og endda på Frederiksberg – lever i en ørkentilstand, hvor fristelsen til at tage livet i egen hånd, hele tiden melder sig. Så gør det dog; kast dig ud... tag magten...

For bagefter – at smage fristelsens bitre frugt: ensomheden... Synd efterlader altid mennesket ensomt. Forladt. Den, der søger sig selv for sin egen skyld, og opnår netop dette: kun mig – helt alene kun mig.

Dante siger rammende, at i helvede er der ingen flammer, i helvede er der iskoldt. Egoismens og det forvrængede selvs isende kulde. Varmen findes kun der, hvor der er et sandt jeg-du...

Fastetiden handler om at trænge ind i et dybere ja til Gud. I erkendelsen af, at den som vil vinde livet, mister det. For uden Gud står de diabolske fælder klar. Hvorimod: den som giver sig selv hen, tager korset, afstår fra at have sig selv som formål, paradoksalt nok vinder det hele.

Og med den indstilling er det så ok, dette med at søge bønnen mere, hvis min bøn går ud på at vise overfor mig selv, hvor afhængig jeg er af ham, som er min skaber, og som møder mig med en kærlighed, jeg gerne vil formes af. På samme måde er det ok, at give penge til de fattige, hvis det handler om at give afkald på nogle af mine muligheder, det som jeg kunne købe for de rare penge, jeg giver bort, fordi jeg minder mig selv om, at til syvende og sidst kan jeg ikke købe mig til liv. Og derfor kan jeg give afkald på nogle af mine resurser til fordel for dem, der har færre end mig.

Det handler altid om intentionen: og midlet må aldrig blive målet. For målet er alene Gudsvenskabet.

God fastetid.

Jesper Fich op